

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

นับตั้งแต่ได้ก้าวเข้าสู่อำนาจในปี ค.ศ. 2001 ภายใต้สถานการณ์ที่การเจรจาการค้าพหุภาคีขององค์การการค้าโลกประสบกับความล้มเหลว รัฐบาลไทยภายใต้การนำของ พ.ต.ท.ดร.ทักษิณ ชินวัตร จึงได้มีแนวนโยบายในการ “...สนับสนุนการค้าเสรีในการค้าระหว่างประเทศ...”¹ โดยจากเอกสารเผยแพร่ของกรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศได้อธิบายถึงยุทธศาสตร์ในการจัดตั้งเขตการค้าเสรีของไทยว่ามีเป้าหมายเพื่อสร้างพันธมิตรทางเศรษฐกิจ เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน ดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศ เพิ่มโอกาสในการส่งออก และปรับโครงสร้างการผลิตในประเทศให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น และมียุทธศาสตร์การเจรจาที่สำคัญเบื้องต้นคือ เพื่อรักษาตลาดเดิมที่เป็นตลาดหลักของไทย เช่น สหรัฐฯ และญี่ปุ่น และขยายตลาดใหม่ทั้งในแนวกว้างและเจาะลึกในตลาดที่มีศักยภาพ เช่น จีน อินเดีย ตลาดที่เป็นประตูการค้าในภูมิภาคอื่น ๆ เช่น บาห์เรน ในตะวันออกกลาง เปรู ในทวีปอเมริกาใต้ เป็นต้น รวมทั้งพิจารณาเตรียมความพร้อมในการ FTA ก้าวต่อไป กับสหภาพยุโรป แคนาดา แอฟริกาใต้ ซิลี เม็กซิโก เกาหลี กลุ่ม Mercosure และ EFTA เป็นต้น²

นอกจากนี้ กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศได้ให้เหตุผลเพิ่มเติมว่า ไทยต้องพึ่งพาการค้าระหว่างประเทศเป็นปัจจัยสำคัญในการขับเคลื่อนระบบเศรษฐกิจ ดังจะเห็นได้จากสัดส่วนของ

¹ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี และกระทรวงการต่างประเทศ, “คำแถลงนโยบายของคณะรัฐมนตรีพันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี แถลงต่อรัฐสภา วันพุธที่ 23 มีนาคม 2005,” <http://www.cabinet.thaigov.go.th/bb_main31.htm> หรือ <<http://www.mfa.go.th/web/54.php>>, วันที่ 15 มีนาคม 2006.

² กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ, “ยุทธศาสตร์การทำ FTA ของไทย,” <http://www.thaifita.com/fta_strategy.html>, วันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2004.